Karikatür

AMERİKA SULH PERİSİNİN PEŞİNDE :

Amerika — Dağların arkasından
Öldüm yar sevdasından
Bileydim ayrılık var
Tutardım yakasından!

— Posta müdürünün biri on bin lira zimmetine geçirmiş...
— Sonra ne olmuş?.
— Posta olmuş!..

Ankaraya Mektup

DEDEMİN YEMİŞ ZEMBİLİ:

Kaba hasırdan müstatil şeklinde kocaman bir zembildi. Dedemin bu yemiş zembili, pencere önünde daima oturduğu erkân minderinin pencereye amut düşen duvar dolabında kulplarından asılı olarak dururdu.

Kaba hasırdandı falandı ama içindeki nefis yemişler dolayısile biz küçüklerin nazarında itibarı sedef kakmalı çekmecelerden de, ceviz sandıklardan da büyüktü. Onda neler yoktu? Mevsimine göre değişen muhtevasının hayali bile başımızı döndürür, ağzımızı sulandırırdı. Ya odanın içinden sofaya kadar taşan kokusuna can tahammül etmez, bütün kardeşlere baygınlıklar geçirtirdi. Asılı olduğu dolapta öyle bir tılsım vardı ki bütün çocukluk iştahımızı kabartan ve benliğimizi saran kokusu, gözlerimizin önünde Yemişin manavlarını ve Meyvahoş denilen kuru yemiş çarşısını canlandırırdı. Sanki ondan çıkan o koku esrarlı bir buhurdan tütsüsü ve biz birer afyonkeştik.

Ayvanın armutla, elmanın kuru incir ve portakalın kuru üzümle sarmaş dolaş olduğu, sevizle kuzu kestanesinin ve fındığın kendilerine yataklık ettiği bu zembilden bu güzel kokular nasıl intişar etmezdi?..

O koku hatırı için biz akşamlara kadar nasıl kuzu kuzu oturur ve dedem namaz kılarken bitirinceye kadar seccade kenarında kedi yavruları gibi nasıl zevkle bekleşirdik!..

Ya gece mangal başında tel kalburdan çıkacak kestaneleri, hele bembeyaz mısır buğdaylarını nasıl bir heyecanla seyreder ve gözlerimizi her patlayan mısırdan nasıl ayırmazdık!..

Dedem seksenlik bir ihtiyardı; o çanta zembilini elîne alıp kapıdan çıkarken ve zembil dolu olarak kapıdan girerken gösterdiğimiz hürmet ve huşu, hiç bir padişahın selâmlık alayında görülmemiştir.

Dün neden bilmem o mis gibi kokan sofayı, odayı, dolabı ve bilhassa o çanta zembili aradım, onun kokularını burnumda hissettim; fakat o kadar!..

Çünkü bana şimdi ne o yemişlerin kokusu o kadar hoş geliyor, ne de hepsinden yiyecek mide kaldı! Ah çocukluk!..

Fakat unutmayalım, belki de arzumuz yine o arzu, iştahımız yine o iştah ve midemiz ise o güzel şeyleri hazmedecek olan yine o midedir.

Lâkin ne keselerimiz o kese, ne yemişlerin fiyatı o fiyattır. Hah işte bulduk; fiyatlar o fiyat değildir. Binaenaleyh bu kadar yemişi bir araya toplayıp o nefis kokular harmanını yapmaya imkân yoktur. Yanlış mı düşünüyorum desiniz; öyle ise hodri meydan! İçimizde bu kadar yemişi bir araya toplayacak kaç kişi var bakalım?!..

* * *

EĞLENİYOR MUYUZ, EĞLENİYORLAR MI?

Bir adamcağız üç gün için bir şehre gidip dönmüş. Arkadaşları sormuşlar:

— Nasıl vakit geçirdin, iyi eğlenebildin mi bari?

— Mükemmel!

Demiş ve anlatmış:

— Birinci gün bir öküz kudurdu, üç kişiyi yaraladı. İkinci gün bir duvar yıkıldı, altında iki çocuk öldü, üçüncü gün bir kayık devrildi, beş kişi boğuldu... Bunlarla eğlendik, günler geçti...

Allah böyle eğlenceler vermesin ama, ben de şu Kadıköyüne taşınalı her akşam elektrikler sönüp açılıyor, sönüp açılıyor, eğlenip (!) gidiyoruz.

Bununla sade ben mi eğleniyorum? Hayır. Tam akşam sofrası zamanı olduğu için hizmetçi bizimle eğlenip önümüze sudan şeyler dayıyor. Satıcılar müşterile eğlenip çarık çürük sokuyor. Aşıklar karanlık sokaklarda maşukalarile kırıştırıyor. Hele bakkalların keyfini sormayın, bir hayli mum satıp kâr ediyor...

Bunu hangi muzip yapıyor? Bu şaka daha ne kadar devam edecek? Elektrik idaresinin bundan hiç mi haberi olmuyor? Bilmiyoruz. Bildiğimiz bir şey varsa hepimizin evlerimizde birer şamdan edindiğimiz ve o sıralarda lâ havle okuyup derdimize yandığımızdır.

Evet eğleniyoruz, yahut eğleniyorlar işte!..

Zaparta

URFA YAĞI

Arkadaşa saat beş raddelerinde Balıkpazarı civarında rastladım. Fena halde yorgun görünüyordu.

— Hayrola, dedim, nereden nereye?

— Bırak Allahını seversen, dedi, şu İstanbuldan şikâyet edenlerin yerden göğe kadar hakları var. Sabahtanberi çarşı pazar dolaşıyorum. Ayaklarıma kara su indi.

— Bir şey mi alacaktın?

— Evet, pek o kadar bir şey değil. Bir teneke Urfa yağı... Çarşıda katıksız yağ bulmakta güçlük çektiklerini söyleyenler çok.

— Hakkın var, bulunması zor bir şey arıyorsun... Fakat her halde yok değildir.

— Elbette, koca İstanbulda bir teneke Urfa yağı bulmak imkânsız değil. Fakat gel gör ki, ben buna muvaffak olamadım.

— Canım bu kadar büyük ticarethaneler var.

— Aradığımı onlarda bulmak büsbütün imkânsız.

— İstanbulu kurutuyorsun be kardeş. Koca piyasada namuslu bir satıcı bulamadın mı?

— Pardon, kimsenin namusuna sözüm yok.

— O halde rasgele birine gir, bir teneke yağ al. Biraz karışık olursa bahtına.

— Yarı yarıya da karışık olsa yine razıyım.

Bu sefer ben şaşırdım, o izah etti:

— Yahu ben katıksız yağ aramaya çıkmadım, veresiye arıyorum!..

PERHİZ YEMEĞİ

Arkadaşım uzun zamandanberi midesinden rahatsızdı.

— Kendimi sıkı bir muayeneden geçirttim, diyordu, doktor gayet hafif yemek yememi tavsiye ediyor. Et, yağ, şeker gibi şeyler yemeyecekmişim. Bunlarsız yemeği nereden bulurum? Ne yapacağımı şaşırdım.

Gülümseyerek cevap verdim:

— Düşündüğün şeye bak. Öğleleri benim yemek yediğim lokantaya gel. Aradıklarının hepsini orada bulacaksın.

— Garip şey, dedi, senin lokantada perhiz yemeği mi pişiriyorlar?.

— Hayır, fakat netice ona geliyor... Yemekler gayet hafiftir. Bir porsiyon yemek ısmarladığın zaman ancak onun yarısı hafifliğinde yemek gelir. Sonra lokantacının asıl mahareti size etli, yağlı, şekerli yemekler yediğinizi zannettirdiği halde bu maddeleri katiyen dükkânına sokmamasındadır.

DÜKKÂN SERMAYESİ

Yaşlı adam anlatıyordu:

— Oğlum her gün para diye kafamı şişiriyordu. Nihayet dedim ki: "Oğlum, artık kocaman adam oldun. Çalış da benim elime bakma!,, Oğlan razı oldu. Düşündü ve bir dükkân açmaya karar verdi.

— Sermayeyi kim verdi.

— Kim verecek, ben...

— Atma canım, sende dükkân açacak sermaye ne gezer?

— Sermaye dediğin para değil yahu... Babadan kalma bir maymuncuk!..

No. 540, CİLT: 21, ŞENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 2 MAYIS 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

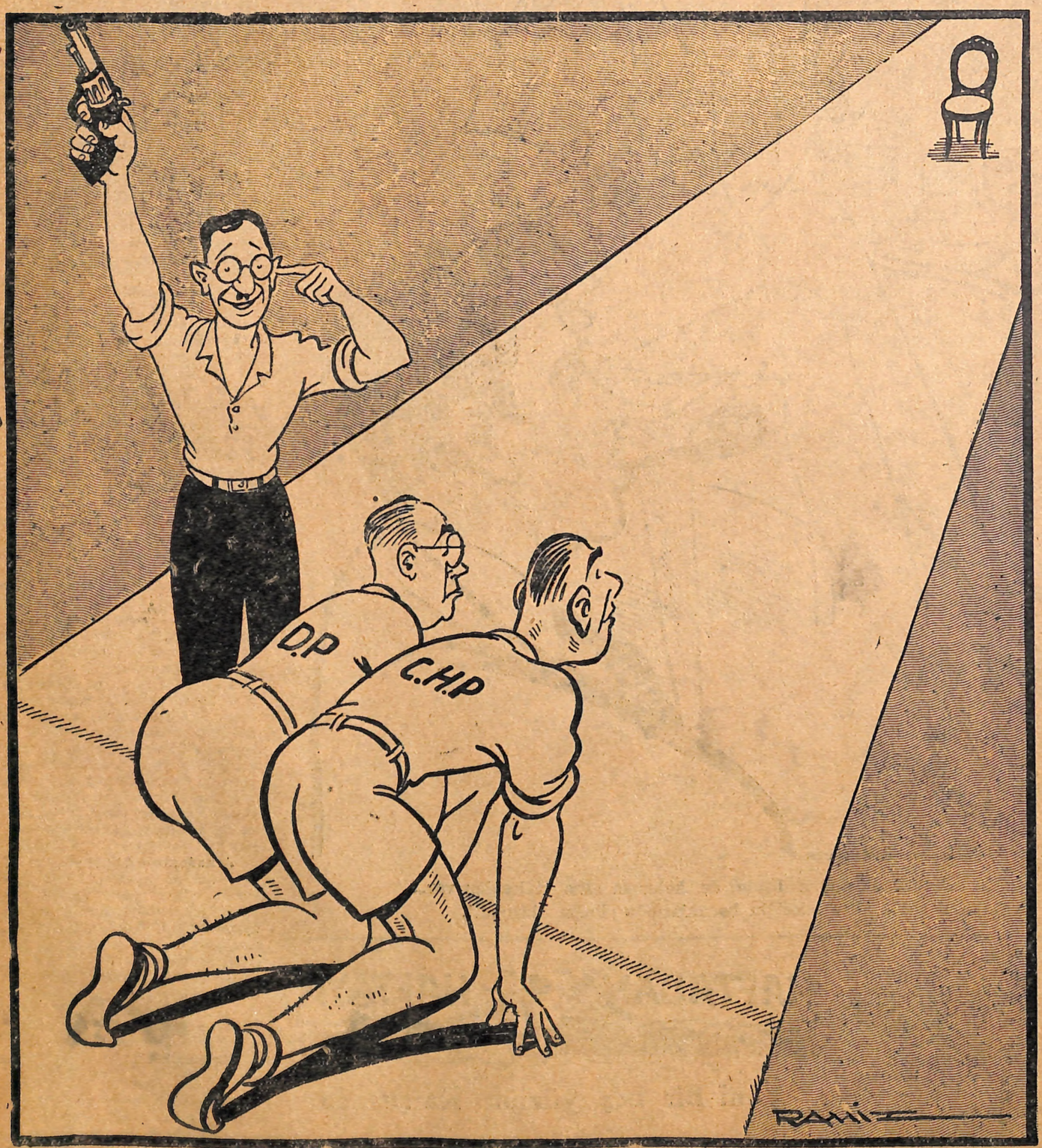

SEÇİM YOLUNDA YARIŞ HAZIRLIKLARI BAŞLADI..

Hakem — Haydi bakalım, biraz yorulacaksınız amma, sandalyeyi kazanan istirahat edecek!..

— Sen sanatkârsın amma benim de kolumda altın bileziğim var...
— Halbuki senin altın bileziğin bacaklarında olması lâzımdı!.

Avrupada son durum :
GELEN GİDENİ ARATIR!..

dür. Vapurda düğmeli mintanından gelen ter ve koyun kokusuna dayanamayarak yanından kerşısına geçtiğim celebin biraz sonra biletini ararken aba pantalonunun cebinden bunlardan bir tomarını çıkarıp karıştırdığını ve sonra yine bir kirli mendil gibi buruşturarak tekrar cebine tıktığını görmek de ihtimal dahilindedir. Fakat hayalimin gözlerile gördüğüm beş yüzlükler bunlardan çok daha fazladır. Beyoğlu gazinolarında gecede yarım saat şarkı söylemeğe gelen bazı hanende bayanlar her ay başı bunlardan beş, altı tanesini gazino patronundan alarak küçük el çantalarına koyacaklar, kapıda bekleyen otomobillerine bindikten sonra derin bir hüzne dalarak düşüneceklerdir:

"Boğuk sarhoş sesli patron gecede bunlardan kaç tanesini çekmecesine atarken benim bülbül sesimle bir ayda alacağım topu topu üç bin liracık mıdır? Mutbakta bulaşık yıkarken durmadan şarkı söyleyerek ilerlettiğim büyük sanatımın mükâfatı bu mu olacaktı? Ah bu dünya ne haksızlık dünyasıdır.„

Apartımanı görmeğe giden kiracının bunlardan altı tanesini iskambil kâğıdı gibi elinde tutarak apartıman sahibine yalvardığını görüyorum:

"— Vallahi fazlasına kudretim yok. Merhameten kabul edin. Gerçi beş bin de veren olur belki. Fakat onlar ne idiği belirsiz insanlardır. İşaretli paralar verirler adama; başını zorlu belâya sokarlar. Bak şurada Allahtan başka şahidimiz yok. Ne sivil polis ne bir şey.„

Başka bir yerde, âvizelerle donanmış mükellef bir salon, ortasında bir büyük masa görüyorum: Masanın etrafında bir dizi oturmuş insan, arkalarında bir iki dizi ayakta duran insan. Durmadan bu beş yüzlüklerden bir kaçı ortaya atılıyor. Bir kâğıt çekiliyor ve paralar bir yandan öbür yana uçuyor.

Bir kadın bir erkeğin kollarını sıkarak yalvarıyor:

— Ne olur bir tane daha... Bu sefer belki kazanırım.

Erkek homurdanıyor:

— Pek âlâ. Fakat bu son.

Kadın bir elile beş yüzlüğü alırken ötekile kocasının yanağını sıkıyor:

— Sen şeker kocasın. Dersin dersin de yine verirsin.

Başka bir yerde kıranta saçlı bir adam bunlardan bir çoğunu açık kasaya sokmaya bir türlü razı olamayarak düşünüyor:

— Acaba ustalıkla defterler ve evrak üzerinde mi oynasam; yoksa tevekkültü alâllah diyerek Mısır yolunu mu tutsam?

Bu rüyalardan uyandıktan sonra para resmini elimde görmeyerek :

— Eyvah, dedim, emaneti nereye koydum acaba?

Ceplerimi ararken onu yerde, ayaklarımın dibinde buldum ve geniş bir nefes aldım. Sonra acı acı gülümsedim.

— Sen kim, beş yüz liralık banknot kim? Sen ki bir banknot resminin hesabını vermekten birdenbire ürküp terleyen bir zavallısın!..

Karikatür

Akıl Hocası

Tirede A. K. :

"Harpte miyiz, sulhta mı? Harpte isek kiminle harbediyoruz? Sulhta isek kiminle anlaştık?„

CEVAP :

Cennetle cehennemin arasında Arâf diye müstakil bir bölge vardır... İşte biz de harp ile sulh arasında, ismi henüz konulmamış, Arâfımsı bir yerdeyiz!.

★

Diyarbakırda N. Y. :

"1. İnsan borç para istiyor da, kendi alacağını neden isteyemiyor?.

2. Sevmek hastalık mıdır, değil mi?„

CEVAP :

1. Her halde alacağı olmamasından ötürü...

2. Hastalıktır amma, çok şükür sâri değildir... Delilik gibi!

★

Samsunda, M. T. :

"1. Bir kız veya kadın, yabancı bir erkekle tanışır ve sevişirse neden şerefsiz görünüyor da o kız veya kadınla tanışan ve sevişen erkek nasıl şerefini muhafaza ediyor?

2. Yirmi iki yılda on beş milyondan yirmi milyona çıkamadık. Niçin?„

CEVAP :

1. Merak etmeyin, tencere yuvarlandı, kapağını buldu: Yabancı bir erkekle tanışan ve sevişen kız veya kadınlar da bu işi şerefli bir şekle soktular.

2. Çocuğu dünyaya getirenler, çocuğu büyütüp yetiştirmesini öğrendikten sonra yirmi milyonu da bulacağız, kırk milyonu da!

★

Sarıkamışta M. Ö. :

"Sevdiğim bayanla haftada üç beş defa görüştüğüm halde aşkımı bir türlü söyleyemiyorum. Bayan da ayni durumdadır. ne yapmalıyız?„

CEVAP :

Biraz daha beklerseniz yaşınız başınız ilerler; o zaman çenenizi tutamaz olur, bunca yıllık sükûtunuzun acısını bir çırpıda çıkarırsınız!.

★

Dörtyolda F. Y. :

"1. Zengin mi çok sevilir, güzel mi?

2. Sual soranların kadın mı, erkek mi olduğunu nasıl anlıyorsunuz?„

CEVAP :

1. Kadınlara göre birincisi, erkeklere göre ikincisi..

2. Kimini sedasından, kimini edasından!.

Akıl Hocası

AKSİLİĞE BAKIN!

Nizamettin Nazif bir tarihte Edirneye gitmişti. Döneceği gün cebinde bilet parasından başka metelik kalmadı. Trenin kalkmasına da az vardı. Tabanları kaldırıp yola düzüldü. Yolda bir fayton gidiyordu. Nizam bir yandan yarı koşar adım yürürken arabacıya sordu:

— İstasyona kaç dakikada gidebilirim.

— On dakikada!.

Vakit vardı. Nizam biraz daha hızlandı. Araba ile hemen hemen beraber gidiyorlardı. Fakat üstadın cebinde fazla parası olmadığı için arabaya binemiyordu. Bir zaman daha gittiler. Nizam tekrar sordu:

— İstasyona daha kaç dakika kaldı?

— On beş!.

— Neden?.. Demin on dakika demiştin ya!..

— İstasyonun aksi istikametinde gidiyorsunuz da ondan!.

Memleketimize gelen beynelmilel Yunan piyanisti Lilâ Launi konserini verirken...

— Sayın vatandaşlar, bizim partiye âza olunuz, biz kasabanıza hastane, mektep, köprü yapacağız...
— İyi emme bizim kasabada nehir yok ki... Köprüyü nidek?..
— Zararı yok, siz âza olunuz, nehir de yaparız!..

O KADAR ZAMANDA DA BULUNAMAZ

Bay memur, sayın bay direktörün yanına girdi:

— Efendim!. dedi.

— Efendim?.

— Şey!..

— Ne?.

— Bir şey arzedecektim.

— Buyurun, söyleyin!..

— Kızım çok zayıf.

— Derslerinden mi?

— Hayır, ciğerlerinden.

— Ya... Vah vah!..

— Karım anasından kalan bir kaç parça mücevherini sattı. Adada bir yer tutup bu yaz çocuğu oraya götürmek istiyoruz.

— Çok güzel... Benden ne istiyorsunuz?

— Ev aramak için bir kaç gün müsaade!..

Sayın bay direktör kaşlarını çattı:

— Güzel ama kardeşim, benim bir aydan fazla izin vermeğe salâhiyetim yok ki!.

GÖREBİLDİKÇE...

Üstat Müsahipzade Celâl gençlik hatıralarını anlatıyordu.

— Üstat!. dediler. Gençliğinizde kadınlara fazla düşkünmüşsünüz, öyle mi?.

Musahipzade:

— Bilâkis!. dedi. O zamanlar çok güç beğenirdim. Her kadın hoşuma gitmezdi. Halbuki şimdi kadınlara bir görüşte gönül veriyorum!.

— Neden acaba?.

— Gözlerim eskisi gibi iyi seçmiyor da ondan!..

TEŞHİS

Bayan Nazlı, otuz yaşında, gayet güze bir kadın. Bir kabahati var: Fazla vehimli!.. Hep kendisini rahatsız zanneder.

Son günlerde havalar fazla sisli, rutubetli idi ya, herkes gibi o da biraz nezle oldu. Boğazında yanıklıklar, nefes alırken göğsünde hafif bir hırıltı duydu. Bir ıhlamur alıp oturacağına doğru hekime koştu. Soyundu ve kendisini doktora gösterdi.

Doktor hayran hayran baktı, dinledi. Nihayet Bayan Nazlı merak içinde sordu:

— Doktor, gördünüz mü, göğsümde ne var?..

Genç doktor, içini çekerek, evet, der gibi başını salladı:

— Üç tane nefis püskürme ben!..

İLK OKULDA

Hayat bilgisi dersinde öğretmen çeşitli şeylerin nerelerden alındığını soruyordu:

— Ekmeği nereden alırız?
— Fırından!.
— Eti?
— Kasaptan.
— Gazeteyi?
— Müvezziden.
— Ayakkabıyı?
— Kunduracıdan.
— Sarmısağı?.
— Karaborsadan!.

KAZA

Eski bir arkadaşlarından bahsediyorlardı. Biri:

— Duydun mu? dedi. Evlenmiş!.

— Yok canım!.. Dünyada evlenmezdi o!..

— Evlenmezdi, evlenmezdi ama... Bir kaza yüzünden!.

— Bir kaza geçirdi demek?

— O değil, aldığı kız!.

— Anlatsana canım!.

— Efendim, bizimki geçen yaz plâja gitmiş. Orada bir kız denize fazla açılmış. Az daha boğulacakmış. Onu kurtarmış!.

— ?...

— Sonra da evlenmişler... Dedim ya, kaza!..

PARİS KONFERANSINDA İTALYANIN MUKADDERATI MÜNAKAŞA EDİLİYOR.
İtalya — Büyüklük sizde kalsın, gemiler de bende kalsın!..

— Sen de demokratlardan mısın?
— Nereden anladın?.
— Başlardan ziyade ayakların gözükmesini istiyorsun da!...

KİMSE Duymasın

İHTİYATLI ŞOFÖR

Adamın biri bir taksiye yaklaştı, şoföre:

— Beni falan yere kadar götürür müsün?. dedi.

— Tabiî götürürüm bayım! Neden götürmeyeyim?.

— Yok, hani şimdi ahval malûm!. Benzin yok, lâstik kıt!.

Şoför alay mı ediyor diye baktı. Fakat müşteri ciddî idi.

— Nereye gideceğiz?

— Doktor İsmail Canveren'in muayenehanesine!

— Gidelim!.

— Ama muayeneden çıkıncaya kadar orada bekleyeceksin!.

Şoför düşündü:

— Olur, ama bir şartla!.

— Ne gibi?

— Gidiş, geliş parasını peşin vereceksin!.

— Neden?

— Doktordan çıkarken bakalım kesende para kalacak mı?..

HASSAS KIZ!

İki Üniversiteli delikanlı konuşuyorlardı:

— Komşunun kızına dans öğretiyorum.

— Neden başladınız?

— Rumbadan!

— Neye tango yahut vals yapmıyorsunuz?

— Ben tangodan başlamak istedim ama kız, neresine dokunsam hoplayıp zıplıyor. İster istemez işi rumbaya döktük!.

HİZMET!

Ahmet Emin Yalman son Avrupa seyahatinde Berline de gitmişti. İşgal altındaki şehirde müthiş bir kıtlık vardı. Ne aransa bulunmuyordu. Kendisine hizmet eden garson, çekilirken Ahmet Emine:

— Bir ihtiyacınız olursa zili çalınız!. dedi. Bendeniz o lâzım olan şey bulunmadan ne yapabileceğinizi size söylerim!.

MECLİSTE İSTANBUL

Son seçimlerden bahsediliyordu. Bizimki:

— Bundan sonra İstanbul Milletvekilleri Mecliste ağır basacak! dedi.

— Neden? diye sordum.

Cevap verdi:

— Aralarına Yahya Kemal girdi!..

MODERN KIZLAR

Bayan Zamane babasına telefon etti:

— Babacığım! dedi. Bugün bir genç gelip beni senden istiyecek. Kendisini geçen hafta maçta tanıdım. Beğeneceksin, yakışıklı bir delikanlı!.. Beş bin lira yüz görümlüğü, üç yüz liralık da bir apartıman tutmasını istersin. Evi de tabiî o döşeyip dayayacak. Zaten bunları ben konuşup kararlaştırdım. Sana usulen bir daha konuşmak düşüyor. Sakın pazarlığı bozayım deme, anladın mı?. Anneme de bizim kızı evlendiriyorum diye haber verirsin. Benim işim var, ona telefon edemeyeceğim!..

Çamdeviren

CAİZESİZ KASİDELER :

YAHYA KEMAL BEYATLI

Emirgânda çayımı içerken tatlı tatlı,
Bir haberle sevincim oldu beş, altı katlı.

Nargileden keyifle çektim uzun bir nefes:
Milletvekili olmuş Yahya Kemal Beyatlı..

Bu müjdeyle şâdolan ben değildim sadece,
Yoktu çınar altında bir tek asık suratlı.

Yüzlere ayna gibi vurmuş gülen gönüller,
Çınarların yaprağı kuşlar gibi kanatlı...

Kanlıkavak çeşmesi fisebilullah akar,
Taştan aslanlar bile hareketli, hayatlı.

Geldi erken diyemem üstada işbu takdir,
Lâkin ilhamı gibi bu geliş saltanatlı...

Sevenlerin gönlünde mekik dokuyor sevinç,
Tren gibi işliyor sevinçler çifte hatlı.

Nasıl kurban olmasın Çamdeviren bu şehre?
Kıymetbilir halkı var, vefalı, hakikatlı!.

Çamdeviren

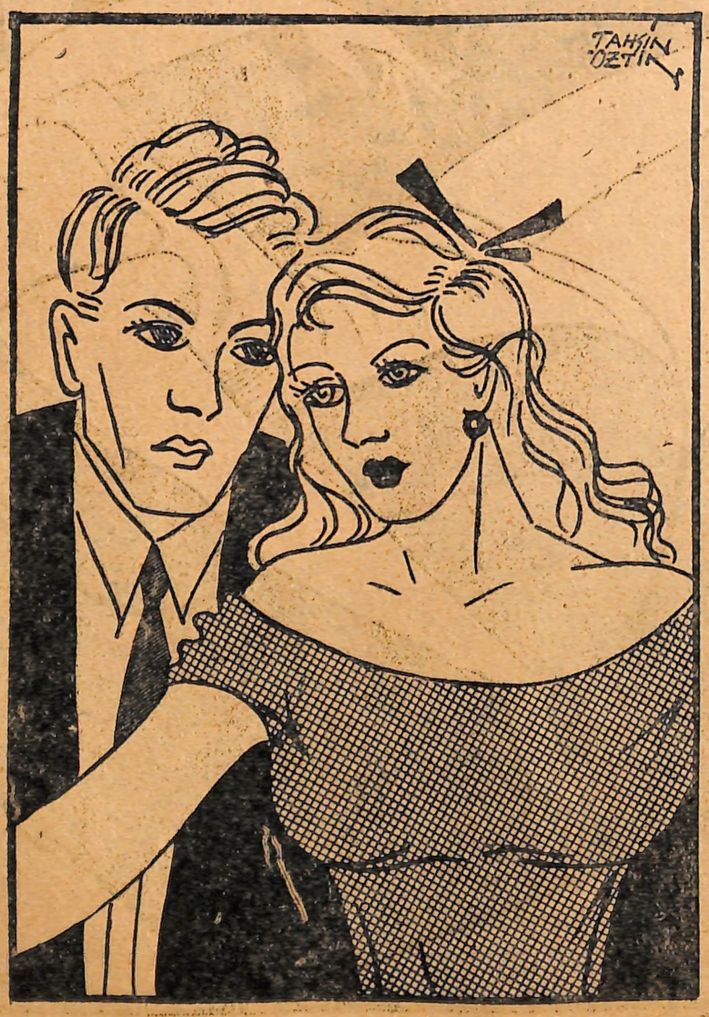

— Asrî olduk...
— Neremizden belli?
— Görmüyor musun, ne sırtımızda var ne başımızda!

FAYDALI BİR KİTAP

Son derece temiz, halûk, ve çalışkan bir adamdır. Fakat bir kusuru vardır: İşini bilmez.

Geçen gün ona Ankara caddesinde tesadüf ettim. Dedi ki:

— Kitapcı camekânlarını seyrediyorum. Çok istifadeli bir kitap gözüme ilişti. Almak istedim. Fakat olmadı işte...

— Sebep?.

— Sebep gayet basit... Kitap yetmiş beş kuruş... Fakat benim param yok...

— Hiç mi paran yok?

— Var üç beş kuruşum ama ay başına kadar ne ile tütün alacağım!

— O halde müsaade edersen ben sana yetmiş beş kuruş vereyim, kitabı al. Ay başında bana borcunu verirsin.

Teşekkür ederek parayı aldı. ayrılmadan sordum:

— Almak istediğin istifadeli kitabın adı nedir?

— Servet nasıl idare edilir!.

YARIŞ!

Genç hizmetçi evden ayrılıyordu. Bay da, bayan da pek üzgündüler. Bay bir aralık:

— Neden bizi bırakıyorsun kızım?. dedi. Seni kızımız gibi hoş tutuyorduk!.

Hizmetçi dargın bir eda ile baya cevap verli:

— Yeni gideceğim evde bay bana kızı gibi değil, sevgilisi gibi muamele edecek!.

BAHAR DÜŞÜNCELERİ

İki sevgili sinemada baş başa konuşuyorlardı. Erkek:

— Ah! dedi, şu havalar biraz daha ısınsa!.

— Ne yapacaksın?. Kırlara mı gideceğiz?.

— Hayır bitpazarına gideceğim.

— Ne yapacaksın orada?

— Paltomu satacağım!.

— Tek dereceli seçim başlayacakmış, Ankaraya gidip ahbapları göreyim...

— Önce seni seçecek olanlara görünsen daha iyi!.

YANAŞILMIYAN İSKELE

Yazan: ÇALAPALA

Hava açıktı. Güverteye çıktı. Etrafına baktı. Gözünde şimşek çaktı:

Sağ yandaki kanapelerden birinde bir kız!.. Ama ne kız?!. Karanfil gibi bir ağız, insanı bir bakışta kendine çeken gözler: Lâcivert!. Dupduru, tüysuz, pürüzsüz bir et... Renk derseniz: Sakız!..

Aklı başından gitti. İşi bitti. Gitti, oturdu karşısına:

Ben sana hayran, sen cama tırman!.

* * *

— Şair olmak hoş ama, insan güzel bir dama rastlayınca, kalbinde tuhaf bir tıpırdama, bir başka tempo hissediyor. Bu tempo sving temposu!. Halbuki vals yapıyormuşum gibi başım dönüyor. Ne yapsam, şimdi acaba?.

Genç şair böyle düşünüyordu. kızın gözlerinin içine onu çoktanberi tanıyormuş gibi bakıyordu...

Kız da bu cesaretli, bu âşina bakışlardan ürkmemiş, çekinmemişti. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Hattâ gülümsedi bile!.

Vapur kalkmıştı. Önce hızlandı. Sonra limandaki kemilerin yanından süzülüp geçerken yol kesti. Üsküdar iskelesine doğrulunca tekrar fayrap etti. Genç şair, gözleri karşısındaki kızın gözlerinde, sanki içinden konuşuyordu:

— Ne kadar güzelsiniz!. Ah bilseniz!.. Bendeniz, bir görüşte âşık oldum size!. Önünüzde dize gelip yalvarmak istiyorum. Ağlamak istiyorum!.. Ağlamak istiyorum!..

Arkasını getiremiyordu. Aklına bir şarkı takılmıştı. İçinde bir saz heyeti sanki hep bu şarkıyı tekrarlayıp duruyordu. Bir türlü kurtulamıyordu bu şarkıdan...

Kız, onun haline, onun samimî haline bayılmıştı. Kendisile konuşmak istediğini anlamıştı tabiî. Işıldayan gözlerile, gülümseyen dudaklarile sanki:

— Haydisene!. Başla!. Bir şeyler söyle!.. Terslemeyeceğim seni!.. Sen de benim hoşuma gittin!.. diyordu.

Diyordu ama nerede onda bu cesaret?.. O şairdi. O, yalnız kalemî eline alıp beyaz kâğıdın karşısına çıktığı zamanlar cesaretlenirdi. O dilile değil, kalemile konuşurdu. Bir de gözlerile!.

Evet, bakışlarile çok cesur, hatta küstah bir gençti. Beğendiği kadınları gözlerile okşar, kucaklayıp öper, sever, ısırırdı bile!. Onun bakışları önünde kendisini çıplak hissetmemiş kadın yoktu.

Ama bu kıza öyle sırnaşık bakışlarla değil, hayran, âşık, perişan gözlerle bakıyordu. Bir kelime, bir kelimecik söyleyebilse!.. Ondan sonra dilinin bağı çözülecek, bülbül gibi şakıyacaktı. Ama nasıl başlasındı, ne desindi?.

Etrafları bir sürü yolcu ile doluydu. Herkesin gözü güzel kızda idi. Dolayısile ona da bakıyorlardı. Fakat muhakkak bir kelime, bir kelime olsun konuşmalıydı onunla... Dişini sıktı, yüzünü kızarttı, eğildi, boğuk bir sesle:

— Affedersiniz bayan!. dedi. Üsküdara yanaşıyoruz değil mi?.

Kız öyle tatlı bir gülümseme ile cevap verdi ki delikanlı büsbütün ipin ucunu kaçırdı:

— Evet, Üsküdara!.

Genç şairin boğazına bir yumruk sokulmuş gibiydi. Sesi değil, nefesi bile çıkmıyordu boğazından...

Kendi kendini yemeğe başladı:

— Neye bu kadar cesaretsizim?.. Çekinecek ne var?!. Konuşmaya devam etsem ya!.. Yazık... Susmuş bulundum bir kere! Tekrar lâfa başlamak da mesele!.

Kız, gözlerini onun gözlerine dikmiş, hâlâ gülümseyerek bakıyordu. Genç şairin gözleri de cesaretlenmişti. Kızı kucaklıyor, bağrında sıkıyordu. Fakat boğazını sıkan bir âmansız el vardı. Ona bir kelime konuşturtmuyordu...

Vapur Üsküdar iskelesine yanaştı, inenler, binenler oldu. Şairin gözleri kızın gözlerinde... Kız da ona bakıyor. Ama tabiî bir bakışla, her yana baktığı gibi ona da bakıyor ve gözlerile gülümsüyor.

Delikanlı hâlâ cesaretsiz. Yutkunuyor ve kendi kendine küfrediyor. Bu kadar korkak, bu kadar çekingen olacak ne var?. İşte biraz evvel güzel bir başlangıçla pek âlâ konuşmaya girişmişti. Devam etseydi ya!..

Düşündü, taşındı. Bu işi bir daha yapsa fena mı olurdu?. Tekrar kendini topladı. Ikındı, sıkındı. Kızara bozara sordu:

— Şimdi de Kuzguncuğa yanaşıyoruz, değil mi?.

Kız, neredeyse kahkahayı basacaktı. O kadar tatlı gülümsedi, öyle tatlı bir sesle cevap verdi ki oğlanın dili damağına yapıştı:

— Evet. Kuzguncuğa!..

Genç şair, içinde, yokuş çıkarken zorlanıp zorlanıp nihayet hareketten kalan bir motör çırpınışı hissetti. O da bir iki kelime daha konuşabilmek için kendini çok zorladı. Ama beceremedi.

Kız yine gülümsüyordu. Galiba o çok gülümsediği için de berikinin cesareti sıfırın altına düştükçe düşüyordu.

İskeleye yaklaşıyorlardı. Bir çok yolcu ayağa kalktı. Delikanlının da yüreği oynadı; acaba kız da inecek mi diye!.

İnerse o da peşinden inecekti. Buna karar vermişti. Ama, böyle karşı karşıya oturduğu, her sorduğu soruya cevap aldığı halde konuşamazken yolda nasıl ağız açabilirdi?.

Vapur yanaştı. Yine inenler binenler oldu. Tekrar kalktılar. O kıza, kız ona bakıyordu. Ne cici kızdı. İpek gibi saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Rimelli kirpikleri kıvır kıvır oynuyordu. Sesi de ne tatlıydı. Her kelimeyi söylerken boynunu bir kımıldatışı vardı ki delikanlının aklını oynatıyordu. Bundan fazla nasıl cesaret verilirdi?

Vapur Beylerbeyine yaklaşıyordu. Tekrar kendine telkinlerde bulundu. Bu kızla ahbap olamazsa ömrünce yanacaktı. Düşündü. Ne konuşsaydı, ne deseydi acaba?.. Aklına da bir şeyler gelmiyordu. Ikındı, sıkındı. Dilinin bağını çözdü:

— Sizi rahatsız ediyorum bayan!. dedi. Beylerbeyine geliyoruz değil mi?..

Kız kahkahasını tutamadı. Önce katıla katıla güldü. Pırıl pırıl yanan gözlerinde kahkaha yaşları ışıldarken:

— Estağfurullah! dedi. Neden rahatsız olayım?.. Evet, Beylerbeyine geliyoruz!..

Genç şairin yüzü mosmor kesilmişti. Boğulacak gibi oluyordu. Zorla çalıştırmağa uğraştığı konuşma motörü bir kere daha pan yaptı.

Beylerbeyine yanaştılar. Yolculardan bir kısmı daha indi. Güverte tenhalaşmıştı. Karşı karşıya yalnız kalmışlardı. Artık kendilerine bakanlar varsa bile delikanlı onları görmüyordu. Kendi kendine şaşıyordu. O her zaman arkadaşlarına zamparalık dersleri verirdi. Kadınlarla tanışmak için türlü nâzariyeleri vardı. Şimdi bunların hepsini hatırlıyor, fakat hiç birini kullanmağa cesaret edemiyordu. Vapur Beylerbeyi sarayının önünden geçerken tekrar söze girişmeyi düşündü. Hem yalnız nasıl başlayacağını değil, ondan sonra söyleyeceği sözleri de tasarladı.

— Nereye geliyoruz?

— Siz nerede ineceksiniz?

— Beraber insek olur mu?

— İsterseniz bir iskele evvel, yahut sonra inelim?!..

— Sizinle beraber bir kahve içsek?..

— Ben şairim!. Size söylemek istediğim şeyler var!.

Bunları arka arkaya söyleyebilir, ondan sonrası da kendiliğinden gelirdi.

Kıza doğru eğildi. Gözlerini gözlerinin içine dikti.

Kız gülüyordu. Mendilile ağzını kapamış, hıçkırığı tutmuş gibi sarsıla sarsıla gülüyordu.

Bunu görünce tekrar bütün cesaretini kaybetti. Başını önüne eğdi. Bütün söyleyeceği sözleri iri bir lokma gibi boğazından aşağı indi.

O sırada kız ayağa kalkmıştı. Fıkır fıkır gülerken:

— Şimdi Çengelköyüne geliyoruz!. dedi. Ben burada ineceğim. Başka soracağınız iskele varsa söyliyeyim!..

Çalapala

Yaz Bulutu

MİZAHÎ ROMAN

Yazan: Ragıp Şevki Yeşim

— 4 —

— Değil efendim, asansördeyiz, şimdi işte, geliyor... İşte iki... İki, üçüncü kattayız. Tamam, buyurun çıkın!.

Bir sefer olsun, şu İstanbula gelip de şöyle olanı biteni görmenin ne kadar lüzumlu olduğunu hissediyordum. Fakat en çok gücüme giden şey, rahmetli amcamdan kalan kimselerin beni pek budala bulmaları idi. Öyle ya, hayatında asansöre binmemiş bir insanın hali gülünç olmaz da ne olur!.

— Öhhö, şey, burası mı?

— İşte efendim, daireniz bu tarafta... Şu kapı...

Koştu, kapının bir tarafına bastı, arkasından da kapı açıldı. Eşikte, başında kâğıt gibi bir şey, önünde de yine kâğıt gibi bir önlük bulunan güzelce bir kız göründü. İçimden: "Zahir bizim kâtibin haremi olacak!,, dedim.

Şapkamı çıkarayım mı, çıkarmayayım mı diye düşünürken kâtip ona seslendi:

— Meri, beyefendi... Büyük efendinin kuzeni...

Kadın, hemen eteklerini yandan tuttu, şöyle bir dizini kırdı. "Aman Allahım, acaba eteklerini mi kaldıracak?,, diye dehşetle titredim.

— Pasamu, beyefendiziğim, sefa geldiniz beyefendi. Ah ah, buyuk efendiye sok benzersiniz, pek sok... La mem tip... Sefa geldiniz!..

— Kim bu kız? dedim kâtibe.

Kâtip onu şöyle bir boydan boya süzdü:

— Efendim, rahmetli beyefendinin fam dö şambrı... Yani oda kadını...

— Yani... Şey... Cariyesi mi?

— Hayır efendim, cariye değil, beyefendinin hizmetlerine bakardı. Çok memnundu rahmetli.

— Belli, ağzının tadını bilirdi Allah rahmet eylesin.

— Öhhö, hayır, o değil efendim. Beyefendinin bilûmum umuruna bakardı.

— Malûm, malûm... Bilumum mu, bir umur mu, Allah bilir. Ne ise...

Genç kıza dönüp baktım, utanmadan da gülüyordu. Adamcağız öleli şurada üç gün olmamıştı, kadın milleti değil mi işte... Vay gidene...

Arasıra sersemlemek, arasıra kendime gelmek başımı fena halde ağrıtmıştı. Kafa tasım çatlayacak gibiydi.

Girdiğim dairenin ışık ve renk içindeki haline bakmadan:

— Burada yiyecek bir şey var mı kâtip? dedim.

— Ne isterseniz.. karnınız mı acıktı?.

— Evet, bir şeyler...

Kâtip döndü, dışarıya seslendi:

— Matmazel Meri, dedi. Beyefendiye hafif bir şeyler hazırlayın...

— Yemekten sonra da şöyle bir temizlenmek istiyorum kâtp.

— Bir banyo alacaktınız değil mi?

— Evet, tabii alırım. Sen ondan yana kasavet çekme, âlemin hamamına da banyo almadan giremem ya...

— Anlayamadım beyefendi?

— Yani senin dediğin bilet değil mi? Biletsiz girmeyiz canım.

— Hayır efendim, (Kâtip tatlı tatlı güldü) Efendim banyo almak demek hamam yapmak demektir. Hamam da burada, daire içinde var.

— Daire içinde hamam olur mu yahu?..

— Efendim, o bildiğiniz hamam değil, küçük bir hamam... Asrî hamam... Banyo diyorlar ona...

— Pek âlâ, hadi bakalım, bizim peynir ekmek gelmedi mi?

Biraz sonra kapıdan bir gıcırtı, bir tekerlek sesi duydum, dönüp baktım: Deminki Rum karısı bir çocuk arabasını tutmuş getiriyordu:

"— Hah, dedim içimden, tamam... Karı amcadan peydahladığı piçini getiriyor. Mirasa ortak çıkaracak, bana yamayacak!...,,

— Beyefendime bir süpeangle. Nah, boyle parmaklarinizii yiyezeksiniz!.

Gözüm arabanın üstüne ilişince şaştım: Aman yarabbi, bu bir çocuk arabası değildi, masa arabası idi. Yani tekerlekli masa... Üzerinde tabak tabak içinde neler yoktu ki... Fakat hayır, işi pek şaşkınlığa götürüyordum. Bu halimle iyi yapmıyordum, metin olmak lâzımdı.

Bereket versin kâtip beni yardımsız bırakmıyordu. Masa arabasını oturduğum koltuğa yaklaştırdı. Hemen bir dilim beyaz, pamuk gibi, yumuşak bir kurabiye aldı, bir bıçak yakalayıp siyah, zeytin ezmesine benzeyen bir şeyden üzerine sürdü, sürdü:

— Efendim, rahmetli beyefendinin Rusyadan getirttiği havyardır, âfiyetle yeyiniz, iştahınızı açar!.

Ne iyi ettim de şu çocuğu kendime kâtip yapıverdim.

Lâkin ara sıra değil, hep ona danışarak hareket etmeliyim. Çünkü kâtip bir ara dışarı çıktığı zaman masa arabası üzerinde bir hokka içine konmuş olan sarı havyardan ekmeğime sürüp ağzıma atınca içim dışım yandı: Acıdan gözüme yaş hücum ettiği sırada kâtiple o Rum karı geldiler. Mecburen lokmayı yuttum. Kâtip beni gözü yaşlı görünce:

— Bir şey mi oldu beyefendi? diye sordu.

— Ah... diye inledim, ah, rahmetli amcam hatırıma geldi de...

Sonra sonra, o yediğim sarı şeyin havyar değil de hardal olduğunu elbette öğrenecektim!.

— V —

"Gülünü seven dikenine katlanır,, Atalar sözü.

Hususî kâtip gerçekten iyi çocuktu. İki gündür gece gündüz demeyip, amcamdan kalan hesapları çıkarmakla meşgul oluyor:

— Efendim, bir esasa bağlamalıyız. Sonra zatıâliniz, parmağınızı bastığınız gibi hesabınızı bilmelisiniz. diyordu.

Fakat gel gelelim, bu Rum karısı ortalıktan hiç eksik olmuyordu. Sabahları onun frenkçe şarkılarile uyanıyordum. Neler diyordu, bilmiyordum, fakat öyle de bülbül gibi sesi vardı ki, başım dönüyor, amcamın ruhunu azaba sokmayayım diye kendimi zor tutuyordum.

Bir sabah yine o araba masasile içeriye girdiği zaman dayanamadım:

— Kız, dedim. Sen amcamın nesiydin?

O iri iri, kara kara gözlerile yüzüme hayretle baktı, kırmızıcık dudaklarını, nar yemiş de yalanıyor gibi, küçücük dilile şöyle bir yaladı, güldü:

— Keski vudir?. Anlamıyorum. Ne demek istedi?

— Canım, amcamla nasıldınız?.

Hemen ellerini göğsüne bastırdı, gözlerini yumdu:

— Ah, ah beyefendimu...

— Nasıl ah?

— Ah pasamo, yazik olmustur o beyefendi ki olmüstür!.

Vay kaltak, utanmadan da hasretini çekiyor.

— Peki amma, amcam galiba 75 lik vardı.

— Ne demek? Siz ki diyor bir şey, ben anlamıyor, ne demek?

— Canım, sen de, Kuloğlunun öküzü gibi anlamayacak ne var? Yani amcamla karı koca gibi...

— Ohhh vreee, bu ki soylediğiniz ayiptir, ben buyuk beyefendinin fam dö şambri.. Nasin derler, odalik kadini... Bende var namus, yok ki metres...

Fena halde canım sıkıldı, acaba günaha mı girmiştim? Öyle ya, yaşı yetmişi geçmiş amcam dizlerini uğdurmaktan başka ne çapkınlık yapabilirdi. Elbette bu kadını böyle yedirsin, içirsin, kahya kadınlık etsin diye almıştır.

Lâkin sabah kahvaltısından sonra kızcağız, içeriye nane, kekik otu gibi, kantaron çiçeği gibi kokular içinde girivertince, bu sefer bende niyet bozuldu. Madem ki amcamın hiç bir şeyi değildi, pek âlâ benim bir şeyim olabilirdi.

— Kız, buraya gel! dedim.

Kırmızılar içinde tezek ateşi gibi yana yana geldi:

— Buyurun beyefendiziğim, bir emir var ki, ben sok yapazak.

— Kız, o ne çalım o? (Yüreğim atıyordu) Kız ne de yaman sürmüş sürüştürmüşsün. (Bileğinden korka korka tuttum) Kız sen ne şeker şeymişsin. (Gülerek gözlerimin içine bakıyordu) Beri gel, seninle hele şöyle bir konuşsak.. (Biraz çekince birdenbire ayağı bir yere takıldı. Düşecek gibi oldu, düştü de...) Kız, aman. (Düşmüştü amma, kucağıma düşmüştü.) Kız pardon... (Titriyordum) Kız pardon sana, ne kokuyorsun böyle güzel güzel?.

— Ah beyefendiziğim, yapmayin ayiptir.

— Yok kız, bir şey yapmadım.

— Ah siz buyuk efendinin kuzeni. Ondan sok jönsünüz!.

Eğer kırk gün aç kalsaydım da, kırk birinci gün bana taptaze bir somun ekmek koklatsalardı, bu kadar heyecana gelmez, titremezdim.

— Kız, bana bak. Sen benim de odalığım olacak mısın?

— Ah, o ki fam dö şambr?.. Elbette... Ma Ali bey, ben isteyezek sok gezmek baraber... Gidezek dans, giyecek sok güzel tuvaletler...

— Kız sen emret!..

Kahbe, boynuma sarılacağına hemen fırladı, gevrek gevrek kahkahalar atarak içeriye kaçtı.

Artık işler yoluna girmişti. Kâtip - Allah razı olsun - her şeyi koskoca bir deftere geçirmişti. Öyle bir defter ki dizlerime aldığım zaman ağırlığından değil de, içindeki hesapların dolgunluğundan başım dönmüştü. Kaç bankada param yoktu ki, kaç semtte dükkânım, evim, hanım yoktu ki. Bunların hesabını kitabını da yapmasam, yenmekle bitirilemeyecekti.

Fakat buna rağmen şu Rum kızı yok mu, Rum kızı? Onun haline dayanamıyordum. Ortalıkta gevrek gevrek dolaşıyor, bazan baygın baygın yüzüme bakıyor, göz kırpıyor, kaçıyordu.

— Ah vre yaramaziz, sozuk gibi yaramazsin. Bekleyezek bu aksam, gelezeyim senin odanda...

Ve yine bir sabun gibi elimden kaçıp gitti.

Akşam yemeğinde yanıma sokuldu. Omuzuma vücudunu sürerek, kokusunu burnuma iterek önüme iki kâğıt uzattı:

— Beyefendi, biraz masraf yaptik, aldik öte beri... Faturalar imza edezek...

Mürekkepli kalemi uzatırken saçlarını boynuma sokarak:

— Beni bekleyezeksiniz bu aksam, ma istemem yaramazlik... dedi.

Bu baygın kokular, bu boynumu gıdıklayan saçlar, o vücudumu yakan temaslarla imza attım mı, atmadım mı bilmiyorum, fakat gece yarısı süslü püslü, tüllere bürünmüş ay parçası gibi karşıma çıkınca, aklımda ne imza, ne de kâtibin büyük defteri kaldı.

— Arkası var —

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA 1 LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

İKRAMİYELİ AİLE CÜZDANI

Her ailenin

tasarruf cüzdanıdır.

●

HER YIL

25.000 — 30.0.0.0 Lira

Değerinde bahçeli bir EV ikramiyesi

ve

Yılda 4 defa çekilmek üzere

20.000 Liralık

çeşitli para ikramiyeleri,

İKRAMİYELİ AİLE CÜZDANI

sahipleri içindir.

YAPI ve KREDİ BANKASI A.Ş.

İstanbul — Galata — Kadıköy — Pangaltı

İzmir — Karşıyaka

Bu yeni ve cazip güzellik reçetesini kullanırsanız,

Bu kelimeler size de hitap edilebilir.

Her genç kız, kulağına hafif sesle «sana perestiş ediyorum» kelimelerinin mırıldanması hülyasını besler. Bu iltifata pek yakında muhatap olabilirsiniz. Çabucak sevimliliğinizi yükseltir, gayri kabili mukavemet bir cazibeye malik olabilirsiniz. Bunun temini de gayet kolaydır. Çünkü yeni bir güzellik reçetesi meydana çıktı. Bu reçete sayesinde en sert ve en donuk bir cild kadife gibi yumuşayıp beyazlanacak ve cidden okşamak arzusunu uyandıracaktır. Siyah noktalarla ve gayri saf maddelerle dolu solmuş ve donuk bir ten yalnız bir kaç gün zarfında taze ve saf bir hal alacak ve cazip bir sevimlilik arzedecektir. Bir mütehassısın aşağıdaki tavsiyesini okuyunuz: «Hazmettirilmiş taze krema ve zeytin yağının cild üzerinde güzelleştirici bir tesiri vardır. Bunlar şimdi diğer kuvvetlendirici ve besleyici ve sıkıştırıcı cevherlerle karıştırılarak cild gıdası olan (Beyaz yağsız Tokalon kreminin terkibine ilâve olunmuştur. Üç gün zarfında yağsız Tokalon kremi, hiç ümid etmediğiniz bir derecede cildinizi güzelleştirecektir. Bu cild gıdası yağsız Tokalon kreminin memnuniyetbahş neticesi garantilidir. Aksi halde paranız iade olunur.

Cep DOKTORU

Alfabe sırasile bütün hastalıkların ansiklopedisidir. Bütün hastalıkların tarifi ve tedavi çarelerini bu eserde bulacaksınız.

Fiyatı 200 Kuruştur

16 Millî Hikâye

Çocuklar için çok faydalı olan bu eser baştan başa milli hikâyelerle doludur ve yüzlerce resimle süslenmiştir. Çocuğunuza faydalı bir kitap arıyorsanız onun milli gururunu okşıyacak hikâyelerle dolu bundan daha güzel bir eser bulamazsınız.

150 kuruş.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

GÜZELLİĞE MÂNİ

KILLAR ve ÇİLLER

Her nevi benler, siğiller bir daha çıkmamak şartile katî olarak alınır.

EPİLA-ROTH

Nekev Enstitüsü

Atatürk caddesi 65, Bursa

HÜKÜMDARLAR

YEDİGÜN NEŞRİYATI

125 kuruş.

Yaşamakta olan dünya krallarının hususi hayatları, saraylarının iç yüzü, entrikalarla dolu olan maceraları üstat Hüseyin Cahit tarafından tercüme edilmiştir. Bu eser iki ciltten ibarettir. Her cilt sekiz kralın hususi hayatına tahsis edilmiştir. Her hangi bir romandan daha cazip ve eğlencelidir.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7. Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite karşı!

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu - No. 104.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Karikatür

TOMBUL TEYZE PAPATYA TARLASINDA...

Sıska dayı — Oooh, ne sayfiye isterim, ne mayfiye... Sanki Çamlıca tepesinde gibiyim!..
Tombul Teyze — Öyle ise hava parasını bana ver!..

T.T. POSTASI

Edremit: H. Ş., M. Ş., S. Ş.:

S — Zeytinyağı ihtiyacımız varsa 1,5 asit, en iyisinden kaç teneke isterseniz gönderelim. Mukabilinde burada çok pahalı ve nadir olan İstanbul sakızı gönderirsiniz.

C — Benim gibi zayıf birinin zeytinyağına her zaman ihtiyacı vardır. Gönderirseniz teşekkür ederim. Mukabiline gelince: İspek pahalıya geliyor. Çenenizi yorduğunuza değmez!

Hayrebolu: Hüseyin Güler:

S — Tombul Teyzeciğim sizi senelerdenberi tanıyoruz. Gençliğinizi muhafaza ediyor ve hiç ihtiyarlamıyorsunuz. Bunda elbet bir sır vardır. İfşa eder misiniz?

— Kim demiş ihtiyarlamıyorum diye. Daha dün kocam bile "Hanım yirmiye yaklaştın!„ dedi

Balıkesir: İsmet Aksel:

S — Tombul Teyzeciğim, o vücuda göre ayaklarınız niçin küçük? Vücudunuzun ağırlığına iskarpinleriniz nasıl tahammül ediyor?

C — Eskiden, büyük başın derdi büyük olur, derlerdi. İskarpinler pahalılaşalı büyük ayağın derdi daha büyük olduğu için ken-